

Dimitrios

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Poștă” - Paraclis Universitar

Nr. 215 | 2 - 15 noiembrie | 2020 | Anul VIII

aparitie bilunara

Nu mai putem vedea binele?

Părintele Paroh Mihai GOJGAR

De ce seamăna diavolul cu un țap?

Pr. Alexandru MIHĂILĂ

Să ne cunoaștem copilul prin desen

Ciprian VOICILĂ

NOILE TITLURI

Editorial

Nu mai putem vedea binele?

Tradiții

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil (8 noiembrie)

Explicarea Sfintei Scripturi

De ce seamănă diavolul cu un țap?

Dicționar liturgic

La ce se referă cuvintele: „Sus să avem inimile“?

Pateric

Fiecare suflet să știe că Dumnezeu este cu el

Psihologie

Să ne cunoaștem copilul prin desen

Puncte de vedere

Îngerul păzitor, bunul meu prieten

Istorie

Victoria lui Basarab I Întemeietorul

Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA

www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu, nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPȚIE GRAFICĂ ȘI DTP: Andrei JORA și Daniel JORA

DISTRIBUȚIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Horia-Ioan IOVA, Oana IVAN, Daniel JORA, Bogdan NICOLAESCU.

ISSN 2393-4859

ISSN-L 2393-4859

Nu mai putem vedea binele?

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

Foto: Mihai MIRCEA

Acum puțin timp, un foarte cunoscut om din mass-media a participat la un eveniment privat în Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”. Recunoscut ca o voce agnostică, după unii chiar anti-religioasă, am avut prilejul să purtăm o conversație de câteva minute chiar în fața bisericii, așa, parcă la granița dintre liturgic și secular, pe un tărâm neutru, după slujbă și înainte de masa festivă.

Discuția a curs lin, ca un râu discret de munte, cu apă și idei răcoroase, cu priviri și peisaje inedite, cu speranța re-adăpării din nenumăratele colțuri neștiute ale cursului de viață și de dialog. Am apreciat franchețea și eleganța domniei sale, notele biografice care păreau să ne apropie din multe puncte de vedere, familiaritatea exprimării. Aș fi exagerat dacă lansam invitația la Vecernie sau la Spovedanie – nu părea momentul –, dar nu am simțit că depășesc limita când mi-am dezvăluit nădejdea că vom continua convorbirea curând, că poate o plimbare pe granițele care ne despart și între taberele susținătoare va duce la anularea frontierelor și la camaraderia în aceeași barcadă: aceea împotriva răului de orice fel.

Sentimentul plăcut a continuat cu lectura mesajului pus de dumnealui pe o rețea de socializare: aprecierea atmosferei, învățăturilor vehiculate și cromaticii emoțiilor unui botez în Centrul Vechi. Nu i-am dat like (sic!),

dar i-am scris un mesaj de recunoștință pe seară. Printre altele, i-am comunicat că îmi pare rău de cei care nu reușesc să îi împărtășească surâsul.

Da, sub mesajul său dat la cald a apărut, firesc, șuvoiul opiniilor celor de departe, al celor care comentează orice, oricând, oricui. *Cum, tu, agnostic, ateu etc., poți spune că te bucuri de o slujbă, de o întâlnire cu un preot? Ne dezamăgești, cum să te mai credem? Păstrează linia departe de Dumnezeu, de creștinism!*

„Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 10, 32-33).

Încreștinarea micuțului s-a petrecut cu doar o zi înainte de citirea *Pildei semănătorului* în cadrul Sfintei Liturghii (Luca 8, 5-15). Dintre

Foto Coperta 1: Mihai MIRCEA

semințele aruncate de Mântuitorul, unele au ajuns în locuri mai puțin fertile: pământ uscat, pe drum bătătorit, loc pietros ori mărăciniș. Totuși, Domnul le dă o șansă, crede în ei; pământul ne reprezintă pe noi. Nu toți am crescut cu metanii la patru ani, învățarea Ceaslovului din copilărie, posturi adolescente și familii evlavioase; așa spune că mai mulți sunt cei care nu știau decât să se ghemuiască de frica bătailor, descopereau înjurăturile din cartier, posturi TV interzise și făceau parte din familii dezbinată. Hristos crede în toți!

Dar cum îi vine unei bucăți de pământ-suflet să spună un cuvânt frumos, să dea un licăr de rod, să aibă un strop de Lumină, dar păsările-duhurile necurate să îl fure, fierberea lumii să îl usuce, iar spinii să îl sufoce?

Mă gândeam cu tristețe la omul cu spirit elegant care o fi în ciocul unei păsări dușmănoase, care stă, poate, între oameni uscați și vede ghearele sugrumătorilor de gând-bun. Nu mai putem vedea binele? Cât de greu ne vine să protejăm cugetul nostru autentic de viespareala din jur? Putem să rămânem autentici, avem curaj?

„Și totuși, chiar dacă arunci semințele și cel care aude nu primește, nici nu aduce roada ascultării, tu ai oricum răsplata de la Dumnezeu, pentru că ai dat sfat, și vei primi dacă ești ascultat tot atât cât ai primit dacă n-ai fost, că ai făcut tot ce țiinea de tine. De faptul că cei ce ne aud nu se înduplecă nu suntem vinovați, ci numai dacă nu dăm sfat: că a îndemna este treaba noastră, iar a se îndupleca e a lor” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Asociația Umanitară Tadeu cu spijinul Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”, Paraclis Universitar, și cu binecuvântarea Părintelui Paroh Dr. Mihai Gojgar desfășoară, începând cu anul 2017, în mod curent, proiecte sociale, de întrajutorare și educaționale.

În perspectiva dezvoltării acesteia, ne-am propus organizarea unui atelier informativ cu privire la prezentarea portofoliului de activități ale asociației, atelier la care pot participa studenți, masteranzi, absolvenți ai Specializării Asistență socială. Pentru mai multe detalii, puteți accesa pagina de Facebook: www.facebook.com/asociatiatadeu.

Dacă sunteți interesați, vă rugăm să ne contactați la numărul de telefon 0724.269.499, urmând a stabili o dată a întâlnirii noastre.

ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU

Foto: cuvantul-ortodox.ro

Tradiții

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

(8 noiembrie)

Sfiii Arhangheli Mihail și Gavriil sunt sărbătoriți la 8 noiembrie de către credincioșii ortodocși.

În folclorul religios românesc, dintre cei doi arhangheli, mai venerat este Mihail. Se spune că el poartă cheile raiului, este un înfocat luptător împotriva diavolului și veghează la capul bolnavilor, dacă acestora le este sortit să moară, sau la picioarele lor, dacă le este hărăzit să mai trăiască, fiind și un stăpânitor al văzduhului, alături de proorocul Ilie, atunci când acesta tună și trăsnește, sau orânduiește singur grindina, cu tunul. El ține și ciuma în frâu, asemănător Sfântului Haralambie.

În viziunea populară, arhangheli asistă și la Judecata de Apoi, ard păcatele acumulate de patimile omenești firești și purifică, prin post, conștiințele. De aceea, multe familii creștine îi aleg ca patroni și ocrotitori spirituali ai casei și ai gospodăriei.

În zonele muntoase, stăpânii oilor îi desemnează pe arhangheli ca „patroni ai oilor”, având grijă ca acestea să fie sănătoase și cu spor la mărirea turmelor.

Tot în zonele în care arhangheli erau celebrați și ca patroni ai oilor, stăpânii acestor animale făceau o turtă mare din făină de porumb, numită „turta arieților” (arieții fiind berbecii despărțiți de oi), ce era considerată a fi purtătoare de fecunditate. Această turtă se aruncă în dimineața zilei de 8 noiembrie în târta oilor, odată cu slobozirea între oi a berbecilor. Dacă turta cădea cu fața în sus era semn încurajator, de bucurie în rândul ciobanilor, considerându-se că în primăvară, toate oile vor avea miei, iar dacă turta cădea cu fața în jos, era mare supărare.

În trecut, în societatea tradițională bucovineană, arhangheli erau sărbătoriți pentru că „ei sunt păzitorii oamenilor de la naștere și până la moarte, rugându-se lui Dumnezeu pentru sănătatea acestora”.

În satele și târgurile bucovinene se făceau și se fac și astăzi, de 8 noiembrie, pomeniri și praznice pentru cei morți, iar în biserici, fiecare creștin aprinde câte o lumânare ca să aibă asigurată lumina de veci, călăuzitoare pe lumea cealaltă.

Rubrică realizată: Oana IVAN

azm.gov.ro

De ce seamănă diavolul cu un țap?

Pr. Alexandru MIHĂILĂ

Pictura tradițională îi reprezintă pe diavoli ca fiind negri și păroși, având coarne, barbă și copite. Altfel spus, ei împrumută elemente de la animale, dar, în special, seamănă cu țapii negri. De ce?

Vechiul Testament cunoștea o jertfă dublă foarte interesantă din punctul de vedere al istoriei religiilor în ziua Ispășirii. Erau selectați doi țapi (ebr. *se'ire aizzim*, literal *cei păroși dintre capre*) ca jertfă pentru păcat, iar la intrarea în Cortul Sfânt asupra lor se aruncau sorți: unul pentru lahve și celălalt pentru Azazel. Numele Azazel conține două elemente care îi arată oarecum identitatea: *ez-* „capră” și *el-* „divinitate”. Revenind la ritual, cel asupra căruia căzuse sorțul lui lahve era adus ca jertfă pentru păcat, iar celălalt asupra căruia căzuse sorțul lui Azazel era lăsat în viață, dar trimis lui Azazel în

pustie pentru a face ispășirea (Levitic 16, 7-10). Într-un adaos explicativ, se precizează că marele preot își punea mâinile asupra țapului lui Azazel și pomenea păcatele poporului: „va mărturisi asupra lui toate nelegiuirile fiilor lui Israel, toate nedreptățile lor și toate păcatele lor; și, punându-le pe acestea pe capul țapului” (versetul 21). Nu există în acest ritual o asociere unilaterală a țapului cu demonul, pentru că tot un țap îi era adus și lui lahve, dar întâlnim prin numele Azazel o atestare a unui demon cu posibilă formă capridă. El locuia în pustie și lui îi este trimis, nu jertfe, ci un țap încărcat ca un acumulator cu „energie” negativă a păcatelor. Dacă în zilele noastre sunt locuri speciale de aruncat bateriile stricate, pe atunci pustiu locuit de demoni era văzut ca spațiul de depozitare a gunoierului spiritual...

Rubrică realizată: Daniel JORA

Mai observăm că denumirea de țap în ebraică este „cel păros”, referindu-se la o specie cu păr lung, de obicei, de culoare neagră. Exact acest termen, „cel păros”, „țap” (*se'ir*), apare cel puțin în două contexte clare, asociat jertfelor idolatre, deși în rest, în majoritatea cazurilor se referă la țapii obișnuiți. În *Levitic 17, 7*, li se interzice israeliților „să-și mai aducă jertfele lor la idoli (*se'irim*) după care umblă desfrânând”, iar în *2 Paralipomena 11, 15*, idolatria introdusă de regele Ieroboam este descrisă ca însemnând punerea de preoți pentru înălțimi, dar și pentru „țapii și vițeei pe care îi făcuse el”. [...]

Isaia vorbește despre locurile pustii ca urmare a nimicirii, care ajung sălaş doar pentru animale sinistre. „Numai animale sălbatice se vor sălășlui într-însul [în Babilon], și bufnițele vor locui prin case, struții își vor face cuiburi acolo și oameni cu chip de țap (*se'irim*) vor juca în acel loc. Șacalii vor urla în palatele lor și lupii în casele lor de petrecere” (Isaia 13, 21-22). [...]

Din perioada elenistică, cultura grecească a pătruns profund și în Palestina. Atunci, zeul Pan și satyrii, ființe hibride, jumătate bărbați și jumătate țapi, având deci barbă, coarne și copite, au servit ca model suprem al demonului. Erau frenetici, nestăpâniți, cuprinși de beție și de poftă, ca participanți la alaiul dionisiac.

Deși forma diavolului-țap s-a conturat deplin acum, așa cum am văzut, ea nu era o inovație, ci o aprofundare a vechii tradiții semite despre demonul păros al pustiei.

Alexandru Mihăilă, *Nelămuriri din Vechiul Testament*, Vol. I, Ed. Nemira, 2011, pp. 312-317.

PRIVEGHERE

13 NOIEMBRIE | ORA 21⁰⁰

**Ne vom ruga
Sfântului Ioan Gură de Aur
pentru o lume educată,
milostivă și căutătoare a
Luminii din Sfintele Scripturi.**

- Acatistul Sfântului Ioan Gură de Aur
- Vecernie cu Litie
- Utrenia
- Sfânta Liturghie

La ce se referă cuvintele: „Sus să avem inimile“?

Victor FLOREA

În cadrul Liturghiei credincioșilor, năzuim să dobândim harul cel ceresc asupra noastră, silindu-ne a-L păstra mereu și dăruindu-ne Lui cu toată ființa noastră. La aceasta ne îndeamnă cuvintele: „Sus să avem inimile“, la care credincioșii răspund: „Avem către Domnul!“.

De fapt, unde ar putea fi acum inimile noastre – adică simțirea, cugetele și mintea noastră –, decât la Domnul, la jertfa dragostei Sale care se pregătește acum în Sfântul Altar? În acest ceas înfricoșat al Sfintei Liturghii, se cuvine să avem inimile la Dumnezeu, iar nu la cele pământești. Aceste cuvinte devin cu atât mai importante cu cât noi răspundem și făgăduim că

„Avem către Domnul!“. Masa Părintelui Ceresc este gata, Mielul lui Dumnezeu se jertfește și toate puterile cerești împreună cu preotul se roagă pentru noi. Domnul vrea să fie toată ființa acum dăruită Lui, ca să o spele în baia harului iertător al jertfei. Cu graiul psalmistului ne zice și nouă: „Fiule, dă-mi inima ta!“. Iar în Sfânta Liturghie, aflăm cutremurătoarea și plina de nădejde chemare: „Sus să avem inimile!“.

La El să avem inimile! El ne-a zidit, prin darul Lui suntem mântuiți și prin împărtășirea Sfântului Duh iau ființă mereu în scurgerea vremii cerul și pământul nou al Împărăției lui Dumnezeu.

doxologia.ro

Pateric

Fiecare suflet să știe că Dumnezeu este cu el

Neîncetata chemare a numelui lui Dumnezeu îl vindecă pe om de patimi. Când îl rostim, numele lui Iisus e un medicament care tămăduiește. El nu trebuie invocat numai când suntem bolnavi sau avem alte ispite. El nu se rostește numai cu buzele sau în gând, ci și cu inima. Numele Lui e sfânt, preacurat, preadorit, căci este Dumnezeu. Să ne gândim la Iisus ca la Dumnezeu Care are putere și poate face minuni cu puterea Sa. Fiecare suflet să știe că Dumnezeu este cu el în tot locul.

Ne vede durerea, ne aude rugăciunile, plânsul, ne cunoaște gândurile, ne ajută în purtarea crucii pe care o avem de dus. Ne îndeplinește rugăciunile când cerem ce e bun pentru mântuirea noastră.

SĂ NE CUNOAȘTEM COPILUL PRIN DESEN

Ciprian VOICILĂ

Psihiatrul Philippe Wallon considera că desenul este „un mod de comunicare al copilului care nu stăpânește încă limba“. Dacă scrisul unei persoane spune multe despre personalitatea ei, cu atât mai sugestiv este desenul, care, în fapt, este prima formă de scriere.

Desenul exprimă nevoile, dorințele, așteptările copilului. Dintre desene, unele pot fi socotite adevărate teste de evaluare a personalității sale: arborele, omul, casa, toate fiind simboluri ale sinelui.

V. Lowenfeld a descoperit patru stadii ale evoluției grafice. Preschematismul: între 4 și 5 ani, copilul începe să traseze conștient linii și forme. Fiecare copil își caută maniera proprie de a desena o ființă, o casă, un animal, deși, pentru cei mari, pare o mângăleală. Schematismul: între 6 și 7 ani, copilul simte impulsul să tragă o „linie de bază“ în partea inferioară a foii și să poziționeze pe ea obiectele conturate. Realismul incipient: între 9 și 11 ani, copilul dorește să deseneze ceea ce vede în realitate, după natură sau după un model. Diversificarea vizuală: între 11 și 13 ani, desenul copilului capătă trăsături personalizate, în funcție de diverșii stimuli vizuali care i-au modelat personalitatea (culori, lumină, relația afectivă cu obiectele).

Există un simbolism al culorilor. Putem extrage din desenele copilului

trăsături de personalitate, în funcție de preferința pe care o manifestă față de anumite culori. Roșul exprimă vitalitate, ambiție, exuberanță, dar și agresivitate și dificultatea de a se conforma regulilor. Galbenul simbolizează libertatea, energia, temperamentul extrovertit. Copilul care îl folosește des are un caracter sensibil și o nevoie imperioasă de a fi protejat de tatăl său. Verdele exprimă speranța, echilibrul, pacea lăuntrică. Poate să sugereze nevoia copilului hipersensibil, emotiv de a-și găsi echilibrul interior. Albastru este culoarea calmului, seninătății. Preferința pentru albastru arată că autorul desenului își controlează emoțiile și posedă un caracter calm. Negrul exprimă durerea, anxietatea, rigiditatea, dar și bogăția

lăuntrică. Un copil care folosește cu predilecție negrul în desene își exprimă starea de tensiune sau faptul că nevoile și dorințele sale nu sunt înțelese și satisfăcute.

Unul dintre cele mai elocvente desene este așa-numitul „test al familiei”. Mai întâi, părintele îl roagă pe copil să deseneze, din imaginație, o familie. Apoi, îl invită să îi povestească despre ea, punându-i diverse întrebări ajutătoare: Care este cel mai simpatic sau antipatic personaj? De ce este așa? Care este cel mai fericit sau trist? Ce l-a făcut să fie fericit sau nefericit?

La final, când analizăm desenul, trebuie să luăm aminte la câteva aspecte importante, cum ar fi dispunerea personajelor pe foaie, prezența sau absența din desen a unor membri ai familiei, imaginea de ansamblu a desenului - cadrul.

De regulă - cum privim de la stânga la dreapta foaia -, primul

personaj desenat de copil este acela pe care el îl admiră cel mai mult, îl iubește, avându-l ca model. Când copilul se desenează primul pe el însuși, aceasta denotă narcisism, dar și dependență și nevoia stringentă de a fi iubit. Dacă se desenează ultimul, această alegere exprimă timiditatea sa, temperamentul introvertit, o stimă de sine scăzută sau dificultatea de a-și exterioriza sentimentele.

Când refuză să deseneze anumiți membri ai familiei, este un semn că aceștia au probleme serioase de comunicare sau că nu îi transmit un feed-back afectiv pozitiv. Copilul nu se simte iubit și înțeles. Dacă nu se desenează pe sine în cadrul familiei, acest lucru poate să însemne că nu se simte parte din acea familie, că are o stimă de sine scăzută sau că se confruntă cu diverse probleme emoționale generate, de pildă, de gelozia pe fratele mai mic. Sau că îi este teamă de pedepsele administrate de părinți. Când copilul își reprezintă familia într-un cadru - ca la o ședință foto -, aceasta poate să exprime faptul că regulile de educație sunt, pentru el, constrângătoare. Tainele sufletești ale copilului, exprimate simbolic prin desen, pot fi scoase la lumină cu ajutorul întrebărilor pe care i le adresăm.

Părinții trebuie să stimuleze dorința copiilor de a desena. În acest fel, îi vor cunoaște mai bine, iar copiii vor avea prin arta desenatului o cale ideală de eliberare a tensiunilor și frustrărilor acumulate în cursul zilei.

Foto: Mihai MIRCEA

ziarulumina.ro

Foto: Laura DOBRE

ÎNGERUL PĂZITOR, BUNUL MEU PRIETEN

Pr. Mihail DANILIUC

Sărbătoarea Sfinților Arhistrategi Mihail și Gavril și, împreună cu ei, a tuturor Cereștilor Puteri, ne oferă binecuvântatul prilej de a medita asupra rolului îngerilor în viața noastră.

Potrivit învățăturii ortodoxe, fiecare dintre noi primim la naștere un înger păzitor. Asta nu înseamnă că vom reuși să estimăm numărul sfinților îngeri după statisticile referitoare la locuitorii Pământului, deoarece Dumnezeu poate porunci unui înger să păzească nu doar o persoană, ci chiar un oraș întreg. Dacă tot avem un înger păzitor, care ar trebui să fie relația noastră cu el? Aș zice eu, una de prietenie: îngerul să ne devină cel mai bun, cel mai apropiat prieten.

Cu toții ne dorim să trăim înconjurați de afecțiune, să iubim, să fim iubiți. Iubirea adevărată, presupune și o autentică prietenie. Dar oare are rost să ne întrebăm ce înseamnă un adevărat prieten? Viața însăși ne va lămuri: prietenul ne dă putere în vreme de poticneală; ne învață să mergem când șchiopătăm; ne redă aripi atunci când, din varii motive, am uitat să zburăm, să visăm, să nădăjduim, să credem... De aceea, este greu de explicat în cuvinte noțiunea de *prietenie*, căci ea reprezintă limbajul curat,

fără poticneli, al gândurilor, al simțămintelor față de aproapele nostru. [...]

Gândindu-ne la îngerii noștri păzitori, oare sunt capabili ei de o asemenea jertfă? Cum își „dau” ei viața pentru noi? Nu îngerii păzitori ne apără în chip nevăzut de ispitele diavolului? Nu ne călăuzesc ei pe calea luminoasă, ferindu-ne să cădem în tot felul de păcate? Atunci când ajungem abătuți, mârniți, cine credeți că ne șoptește în taina inimii cuvinte de încurajare, de luptă? Firește, îngerii păzitori, căci ei nicicând nu dorm, potrivit spuselor psalmistului: „Nici să dormiteze cel ce te păzește” (Psalm 120, 3). Ocrotitorii noștri ne scapă din primejdii. [...]

Afirmam nu demult că în societatea contemporană firmele de

pază s-au răspândit pretutindeni. Aproape nu există instituție să nu angajeze la poartă un paznic. Îndrăznesc să susțin că este cea mai concretă dovadă a slăbirii în credință, a relativizării încrederii în ocrotirea Sfinților Îngeri. Agenți de pază și protecție, sisteme de alarmă și supraveghere ultraperformante, structuri de securitate excepționale – iată „îngerii” societății contemporane secularizate. În asemenea condiții, mai avem nevoie de îngeri păzitori? Au ce fac ei azi în viața noastră? Ce să păzească!? Dar oare îngerii ce zic despre noi în atare situație? „Oamenii nu ne recunosc, nu ne mai consideră păzitorii lor. Ne-au înlocuit!” Să ne convină nouă această regretabilă constatare? Pare o realitate tristă a contemporaneității, dar, oricât de mult ar încerca omul să-și construiască „*surogate îngerești*”, nu va reuși. Cereștile netrupești Puteri au primit poruncă de la Creatorul lor și al nostru să nu se depărteze de la noi, deși, prin păcate, prin ignoranță, noi îi izgonim. Cum ar spune vorba străveche: îi dăm afară pe ușă, dar ei ne intră pe fereastră. Ce prietenie poate fi mai adevărată decât aceasta? Veritabilă dovadă de fidelitate, de statornicie! De i-am imita pe îngeri, de-am avea măcar un dram din dăruirea lor în relațiile noastre interpersonale cotidiene! Nu înseamnă că negăm utilitatea gadgeturilor, nici nu tăgăduim progresul tehnic, atât timp cât le întrebuițăm spre binele omenirii. Problema se

găsește în altă parte: să folosim astfel de echipamente ca pe niște daruri ale lui Dumnezeu, neuitând că unde există credință neșovăielnică, acolo vine binecuvântarea Lui. [...]

Carevasăzică, prietenia cu Sfinții Îngeri ne aduce nu doar pază și protecție aici, ci îndeosebi în calea către Cer. Să cultivăm cât mai intens „relația” cu ei, care ne va ajuta negreșit la mântuire, căci așa rostim în rugăciunea de la finalul Canonului Îngerului Păzitor al vieții omului: „Sfinte îngere, cel ce stai înaintea pătimășului meu suflet și a vieții mele celei ticăloase, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, nici nu te depărta de mine pentru neînfrânarea mea. Nu da loc diavolului celui viclean, ca să-mi stăpânească cu silnicie acest trup muritor. Întărește mâna mea cea slabă și neputincioasă și mă îndreptează la calea mântuirii”.

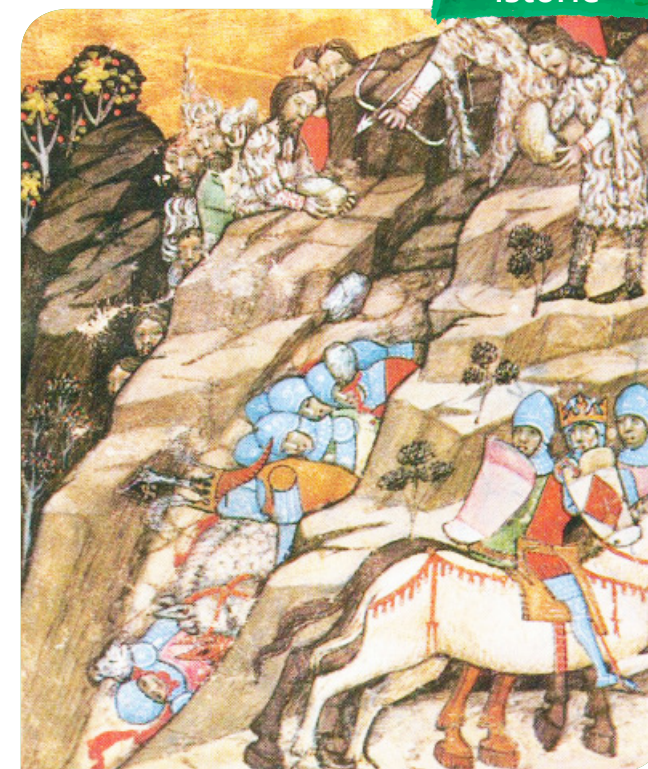

Foto: Mihai MIRCEA

Victoria lui Basarab I Întemeietorul

În ziua de 9 noiembrie 1330, armata lui Carol Robert de Anjou, regele Ungariei, este prinsă într-o ambuscadă de oștenii voievodului valah Basarab I, suferind grele pierderi. Victoria valahilor, obținută după patru zile de atacuri, a însemnat ruperea de sub suzeranitatea ungară și consolidarea unei noi entități statale, cunoscută ca Țara Românească sau Valahia.

Expediția lui Carol Robert de Anjou urmărea pedepsirea lui Basarab pentru faptul că, începând din 1327, acesta încetase să respecte termenii actului de vasalitate, refuzând să mai plătească tributul convenit și luând în stăpânire cetatea Severinului. Armata ungară a pornit din Timișoara, înaintând prin Banatul Severinului și apoi prin Oltenia, către Curtea de Argeș. Încercând să evite confruntarea directă cu puternica armată, Basarab oferă un armistițiu, care presupunea cedarea teritoriilor ocupate și plata unei importante sume în argint, însă regele refuză. Confruntându-se cu dificultăți logistice, regele ungar decide, în final, să se întoarcă spre Transilvania. Armata sa, de patru ori mai numeroasă decât cea valahă, este atacată într-o vale îngustă. Cronică pictată de la Viena relatează evenimentul ca pe un dezastru de proporții:

Bătălia din zilele de 9-12 noiembrie 1330 (consemnată de Cronică pictată de la Viena)

„Din cale nu se puteau sui contra românilor pe niciuna din râpele de pe amândouă laturile drumului; nici nu puteau merge înainte, nici nu aveau loc de fugă înapoi [...], ci ostașii regelui erau cu totul prinși, ca niște pești în vârstă sau în mreajă [...]”. Însuși regele a reușit cu greu să scape, schimbându-și hainele cu ale unuia dintre supușii săi pentru a nu fi recunoscut.

Denumirea de „Bătălia de la Posada” a fost stabilită în istoriografia românească de Nicolae Iorga, transformându-se, astfel, un substantiv comun, care desemna generic un loc greu accesibil, într-un toponim. Teoriile istoricilor propun mai multe variante pentru locul exact al „posadei”, incluzând Țara Loviștei, Valea Prahovei sau drumul Câmpulungului, spre culoarul Rucăr - Bran.

Foto: istorielocala.ro

Iisus Hristos Pantocrator – mozaic din Catedrala „Sf. Sava” (Belgrad)

Ediția din acest an a Byzanfest, festival de film dedicat producțiilor realizate de regizori creștini ortodocși, se va desfășura exclusiv online, devenind, astfel, primul festival de profil din istorie organizat integral în spațiul virtual. Între 23 octombrie și 8 noiembrie, filmele de lung metraj pot fi urmărite pe canalul Vimeo al festivalului, în timp ce scurt-metrajele pot fi urmărite pe canalul Youtube al Byzanfest. La ediția din acest an, participă producții din Grecia, Serbia, Rusia, Franța, Liban, Statele Unite, Jamaica, Noua Zeelandă, Australia, dar și din România. Temele acestei ediții a festivalului sunt izolarea în timpul pandemiei, viața monastică, sănătatea mentală, schimbările climatice și crimele împotriva umanității. (orthodoxtimes.com)

O nouă etapă din lucrările la marea catedrală „Sfântul Sava” din Belgrad a ajuns la sfârșit. Pe 22 octombrie, Patriarhul Irinej al Serbiei, împreună cu

președintele Serbiei, Aleksandar Vučić, au vizitat catedrala pentru a putea vedea noile mozaicuri finalizate. Astfel, catedrala este împodobită acum cu trei mozaicuri reprezentând pe Hristos Pantocrator, pe Maica Domnului și scena Nașterii Domnului. Doar aceste trei mozaicuri acoperă o suprafață de aproape 15 000 de metri pătrați! (orthochristian.com)

În Estonia, va avea loc un referendum cu privire la definirea căsătoriei ca uniunea dintre un bărbat și o femeie. Cel mai probabil, referendumul va avea loc în primăvara anului viitor, chestiunea definirii căsătoriei fiind cauza unei noi crize politice în cadrul coaliției aflate la guvernare. Ministrul Afacerilor Interne, Marta Helme, a declarat, de curând, că „statul nu poate supraviețui fără copii și fără principii morale”, intrând în conflict deschis cu prim-ministrul, dar și cu președintele Estoniei. (orthochristian.com)

AFP/hurriyetdailynews.com

Vrei sa te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215

ASOCIAȚIA UMANITARĂ
TADEU

Foto Coperta 4: Mihai MIRCEA

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.

Vă mulțumim!

MASA SOCIALĂ DE SÂMBĂȚĂ

În continuare există o listă deschisă pentru cei care doresc să ofere masa socială de sâmbătă. Masa de sâmbătă este dedicată persoanelor cu posibilități materiale reduse și este un prilej de a da pomana noastră sufletelor celor adormiți.

Program liturgic | 2 - 15 noiembrie

MARȚI, 3 NOIEMBRIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

MIERCURI, 4 NOIEMBRIE

- > 18:00 - Sfântul Maslu

VINERI, 6 NOIEMBRIE

- > 17:00 - Program de spovedanie
- > 18:00 - Acatistul Sfântului Haralambie
- > 18:30 - Seara catehetică

SÂMBĂȚĂ, 7 NOIEMBRIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernie și Litie

DUMINICĂ, 8 NOIEMBRIE

- †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil
- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

MARȚI, 10 NOIEMBRIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

MIERCURI, 11 NOIEMBRIE

- > 18:00 - Sfântul Maslu

VINERI, 13 NOIEMBRIE

- > 21:00 - Priveghere

SÂMBĂȚĂ, 14 NOIEMBRIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 15 NOIEMBRIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

*dacă sunt anunțate din timp

📍 Strada Franceză nr. 1, sector 3, București
✉️ mihaigojgar@yahoo.com
🌐 www.sfantuldumitruropa.ro
📘 facebook.com/revistadimitrios
📷 bisericasf.dumitruropa
🏠 BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001